

Noot B. P. Vermeulen bij JV 2004/119

bij: Rb 's-Gravenhage zp Alkmaar, 11.02.2004, AWB 04/4369 (ve04000448)

1. Allereerst is belangwekkend dat de rechtbank het beroep op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in *Shamsa v. Polen* (EHRM 27 november 2003, JV 2004/31 m.nt. ondergetekende) afwijst. In *Shamsa* stelde het Hof dat een rechterlijke autoriteit binnen een periode van enkele dagen als bedoeld in artikel 5 lid 3 EVRM de voortzetting van een opgelegde vreemdelingendetentie moet bevelen wil die detentie in het licht van artikel 5 lid 1 EVRM rechtmatig zijn/blijven (r.o. 59). In de onderhavige zaak was de vreemdelinge reeds acht dagen gedetineerd voordat zij door de rechtbank was gehoord, en deed de rechtbank eerst toen zij reeds dertien dagen gedetineerd was uitspraak. Strijdigheid met artikel 5 lid 1 EVRM lijkt in het licht van *Shamsa* nogal voor de hand te liggen. De rechtbank meent echter dat dat niet het geval is, blijkbaar op de grond dat dit arrest uitsluitend zou zien op situaties waarin een vreemdeling zonder wettelijke grondslag of zonder 'judiciële' beslissing gedetineerd wordt. Waar deze inperking van de reikwijdte van 's Hof's overwegingen op gebaseerd zijn is mij niet duidelijk. In die overwegingen wordt niet aangegeven dat voornoemd vereiste van rechterlijk(e) toetsing/bevel binnen enkele dagen na aanvang van de detentie in een geval zoals thans aan de orde niet van toepassing is.

Overigens ben ik van mening dat het *Shamsa*-arrest – als mijn lezing ervan correct is – onjuist is en ten onrechte de strafrechtelijke noties van artikel 5 lid 1c en lid 3 EVRM inleest in het vreemdelingenrechtelijke artikel 5 lid 1f EVRM, zie mijn noot in JV 2004/31. Mijns inziens wordt met de termijnen neergelegd in artikel 94 Vw 2000 voldaan aan de eisen van artikel 5 EVRM. Misschien is dit ook hetgeen wat de rechtbank eigenlijk heeft willen zeggen, maar dat niet hardop wilde doen, omdat ze zich dan op het standpunt had moeten stellen dat het Hof het niet goed begrepen heeft. Ik ben zeer benieuwd hoe de Afdeling hierover zal oordelen.

2. Daarnaast is van belang dat de rechtbank als vuistregel formuleert dat de inbewaringstelling van een vreemdeling in Uitzendcentrum Schiphol Oost, gezien het uiterst sobere regime aldaar, niet langer dan tien dagen mag duren. Dat lijkt mij in het licht van de door de minister gedane toezeggingen juist. Ter onderbouwing van de tiendagen-termijn had de rechtbank daarnaast nog kunnen wijzen op de analogie met Vc A5/5.3.6.1 (zie daarover ABRvS 11 juli 2003/391 en ABRvS 28 augustus 2003, JV 2003/473), op grond waarvan bewaring in een politiecel (behoudens bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen) niet langer dan tien dagen mag duren.

3. Als de rechter een vrijheidsbenemende maatregel onrechtmatig acht, hoeft dat niet altijd tot opheffing van de vrijheidsbeneming te leiden. Artikel 94 lid 4 Vw 2000 maakt het mogelijk om te volstaan met het bevel tot wijziging van de wijze (modaliteit) van de vrijheidsbeneming. Daarvan heeft de rechtbank in casu gebruik gemaakt. Alsdan komt de vreemdeling niet voor schadevergoeding in aanmerking: artikel 106 Vw 2000 ziet alleen op de situaties waarin (a) opheffing van de vrijheidsbeneming wordt bevolen, of (b) de vrijheidsbeneming reeds eerder is opgeheven

BPV

Rechtbank 's-Gravenhage
nevenzittingsplaats Alkmaar
enkelvoudige kamer

UITSPRAAK

Artikel 8:70 Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 94 en 106 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg.nr: AWB 04 / 4369 VRONTN

inzake: _____, geboren op _____ 1975, van Nigeriaanse nationaliteit, alias _____
geboren op _____ 1974, van Liberiaanse nationaliteit, verblijvende in het Uitzetcentrum Schiphol
Oost, eiseres,
gemachtigde: mr. W. de Vries, advocaat te Amsterdam,
tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. S. van Beek, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie
van Justitie.

I. Ontstaan en loop van het geding

1. Op 28 januari 2004 is eiseres op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 in bewaring gesteld.
2. Bij beroepsschrift van 30 januari 2004, ter griffie van deze rechtbank ontvangen op de zelfde datum, heeft eiseres beroep ingesteld tegen de vrijheidsontnemende maatregel. Ingevolge artikel 94, eerste lid, Vw 2000 strekt het beroep tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding.
3. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van 6 februari 2004. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig mevrouw A.C.M. Krijzer, tolk in de Engelse taal.

II. Overwegingen

1. Eiseres heeft zich allereerst op het standpunt gesteld dat de inbewaringstelling onrechtmatig is om dat zij eerst na acht dagen door de vreemdelingenrechter is gehoord. De in artikel 94, eerste en tweede lid Vw 2000 neergelegde regeling is naar de mening van eiseres in strijd met de als "onverwijld" aangeduide termijn van artikel 5, derde lid van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Immers het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in een uitspraak van 27 november 2003 (JV 2004/13), inzake Shamsa tegen Polen, geoordeeld dat de vreemdelingenrechter binnen een korte termijn van enkele dagen de rechtmatigheid van de voortdurende van de vreemdelingendetentie dient te toetsen. Nu eiseres niet eerder dan na acht dagen wordt gehoord door de vreemdelingenrechter is die termijn ruim overschreden. Voorts heeft eiseres zich op het standpunt gesteld dat de bewaring van eiseres onrechtmatig is omdat ten onrechte eerst op 29 januari 2004 om 13.35 uur melding van de oplogging van de maatregel is gedaan bij de piketcentrale. Eiseres is van mening dat zij door deze late piketmelding in haar belangen is geschaad. Verder heeft eiseres in verband met haar zwangerschap een verklaring overgelegd van haar huisarts dr. J.W.M. Jacobs van 24 december 2003, waarin staat vermeld dat eiseres is uitgerekend op 23 juni 2004 en dat er recent een medische complicatie heeft opgetreden tengevolge waarvan het reizen over lange afstand wordt afgeraden. Gelkt hierop is volgens eiseres sprake van een uitzetbeletsel in de zin van artikel 64 Vw 2000. Indien verweerder van mening is dat de verklaring van de huisarts niet actueel is, dient verweerder op eigen initiatief een medisch

onderzoek te laten verrichten. Voorts is eiseres van mening dat gezien het gevorderde stadium van haar zwangerschap verweerder had kunnen volstaan met een lichter middel, te weten het opleggen van een meldplicht. Dit klemt des te meer, nu eiseres heeft een relatie heeft met een Nederlander bij wie zij een vaste woon- en verblijfplaats heeft. Verder heeft eiseres zich op het standpunt gesteld dat zij ten onrechte in het Uitzetcentrum Schiphol Oost verblijft en verwijst hierbij naar de brief van verweerder aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 26 juni 2003 (TK. vergaderjaar 2002-2003, 19 637, nr. 748 inhoudende het Plan van Aanpak Uitzetcentra).

2. Verweerder heeft ter zitting -zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd. Gesteld noch gebleken is dat niet aan alle materiële en formele vereisten voor de inbewaringstelling is voldaan. De door eiseres aangehaalde uitspraak van 27 november 2003 van het EHRM inzake Shamsa tegen Polen maakt dit niet anders. Ten aanzien van de piketmelding op 29 januari 2004 stelt verweerder zich primair op het standpunt dat er geen (wettelijke) termijn is verbonden aan het doen uitgaan van een piketmelding. Voorts is niet gebleken dat eiseres hierdoor in haar belangen is geschaad. Eiseres is immers bezocht door een advocaat en heeft op 30 januari 2004, twee dagen na oplegging van de maatregel van bewaring beroep ingesteld bij de rechtbank. Op 30 januari 2004 heeft de medische dienst van Schiphol eiseres onderzocht in verband met haar zwangerschap en er zijn toen geen medische complicaties geconstateerd. De medische dienst acht reizen tot 28 weken zwangerschap dan ook verantwoord. Tevens acht verweerder gelet op de onbetwiste gronden van de inbewaringstelling een lichter middel niet geïndiceerd. Hierbij is mede van belang dat eiseres geen paspoort heeft en dat zij heeft verklaard niet te willen meewerken aan haar uitzetting. Van een vaste woon- of verblijfplaats is voorts geen sprake omdat eiseres niet staat ingeschreven in het gba. Ten aanzien van eiseres haar plaatsing in het Uitzetcentrum Schiphol Oost stelt verweerder zich op het standpunt dat eiseres valt onder de doelgroep als genoemd in de door eiseres bedoelde interne richtlijn. Eiseres is tezamen met een grote groep vreemdelingen in het Uitzetcentrum geplaatst en zal op korte termijn worden uitgezet. Verder voldoet het Uitzetcentrum Schiphol Oost aan het regime grenslogies en is het regime licht dan het regime van een Huis van Bewaring. Met betrekking tot het zicht op uitzetting heeft verweerder ter zitting voorts meegedeeld dat op 2 februari 2004 foto's van eiseres zijn genomen, die tezamen met een nationaliteitsverklaring naar de Unit Facilitering terugkeer zijn gestuurd. Vanaf 17 februari 2004 zal voor een grote groep vreemdelingen – waaronder eiseres – een aantal collectieve presentaties worden gehouden bij de Nigeriaanse autoriteiten. Een groep deskundigen komt hiervoor over naar Nederland. De exacte datum waarop eiseres in de periode vanaf 17 februari 2004 zal worden gepresenteerd is nog niet bekend.

De rechtbank overweegt het volgende.

3. Ingevolge artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a Vw 2000 kan, indien het belang van de openbare orde dat vordert, met het oog op de uitzetting, door de Minister in bewaring worden gesteld de vreemdeling die geen rechmatig verblijf heeft.
4. Vooropgesteld wordt dat gesteld noch gebleken is dat de oplegging van de maatregel van de bewaring onrechtmatig is geweest.
5. Ten aanzien van het beroep van eiseres op de uitspraak van het EHRM van 27 november 2003 (IV 2004/13) inzake Shamsa tegen Polen, overweegt de rechtbank als volgt. De uitspraak kan als volgt worden samengevat:

Twee broers van Libische nationaliteit worden in 1997 zonder verblijfsvergunning aangehouden in Warschau. Volgens het uitzettingsbevel moesten zij binnen 90 dagen worden uitgezet. Op de laatste dag van deze termijn werden drie onsuccesvolle pogingen ondernomen om de twee mannen uit te zetten, waarna zij de volgende dag op het vliegveld van Warschau in detentie werden gezet. Het hof overweegt dat art. 5 lid 1 EVRM is geschonden. De broers hadden na afloop van de uitzettingstermijn op vrije voeten moeten worden gesteld. Er bestond geen wettelijke grondslag voor voortgezette detentie. Het vasthouden van iemand in de "transit zone" voor een onbepaalde en onvoorziene periode zonder een wettelijke grondslag of rechterlijke uitspraak is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en is niet rechtmatig in de zin van art. 5 lid 1 EVRM.

In de aan het EHRM voorgelegde zaak was sprake van een voortzetting van een detentie waarvoor geen wettelijke grondslag bestond. Evenmin was sprake van een judiciële beslissing waarin iets werd bepaald omtrent de duur van de voortgezette detentie en de modaliteiten ervan. In de thans voorliggende zaak is evenwel sprake van een rechtmatig door het bevoegde bestuursorgaan opgelegde maatregel van bewaring

die ingevolge artikel 94, eerste j^o tweede lid Vw 2000 binnen een termijn van tien dagen ter toetsing aan de rechtbank is voorgelgd. Van een vergelijkbaar geval is dan ook geen sprake. Het standpunt van eiseres dat bovenbedoelde uitspraak van het EHRM impliceert dat artikel 94 Vw 2000 in strijd zou zijn met artikel 5 EVRM kan naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet worden gevolgd. Niet is gebleken dat hetgeen het EHRM heeft overwogen in de uitspraak van 27 november 2003 op enigerlei wijze betrekking heeft op de in artikel 94 Vw 2000 neergelegde regeling. Het beroep op genoemde uitspraak faalt derhalve.

6. Ten aanzien van de grief van eiseres dat de melding bij de piketcentrale pas op 29 januari 2004 om 13.05 uur is gefaxt overweegt de rechtbank als volgt.
De Vw 2000, noch het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) binden verweerder aan een termijn voor het doen uitgaan van een piketmelding ter zake van de oplegging van een maatregel van bewaring. Volgens het beleid neergelegd in hoofdstuk A5/5.3.4.2 onder b van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) kan met het gehoor worden begonnen en dient de advocatenpiketdienst alsnog bij voorkuur per fax te worden ingelicht indien de vreemdeling geen advocaat bij zijn gehoor wenst, maar wel na het gehoor in de verdere procedure. De rechtbank is met eiseres van oordeel dat het de voorkuur had verdiend dat verweerder op dezelfde dag waarop de maatregel van bewaring is opgelegd, te weten 28 januari 2004, een fax naar de piketdienst had doen uitgaan. De omstandigheid dat dit eerst een dag later heeft plaatsgevonden, leidt naar het oordeel van de rechtbank echter niet tot de conclusie dat de maatregel van bewaring onrechtmatig is. Niet is gebleken dat eiseres door de gang van zaken in haar belangen is geschaad. Eiseres is immers kort na haar inbewaringstelling bezocht door haar advocaat, die vervolgens reeds op 30 januari 2004, derhalve twee dagen na oplegging van de maatregel van bewaring, namens haar beroep heeft ingesteld bij de rechtbank. De grief treft derhalve geen doel.
7. Ten aanzien van de stelling van eiseres dat vanwege haar zwangerschap sprake is van een uitzettingsbeletsel in de zin van artikel 64 Vw 2000 en dat er derhalve geen zicht is op uitzetting binnen een redelijke termijn, overweegt de rechtbank als volgt. Eiseres heeft een verklaring overgelegd van haar huisarts dr. J.W.M. Jacobs van 24 december 2003 waarin staat vermeld dat tengevolge van recent opgetreden medische complicaties het reizen over lange afstand contraindicerend is. Verweerder heeft zich daarentegen ter zitting op het standpunt gesteld dat de medische dienst van Schiphol op 30 januari 2004 eiseres heeft onderzocht en tot de conclusie is gekomen dat reizen tot 28 weken zwangerschap verantwoord is nu er geen medische complicaties aanwezig zijn. De rechtbank gaat af op de meest recente beschikbare medische informatie en is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt kan stellen dat er vooralsnog geen uitzettingsbeletsel aanwezig is. Er is geen aanleiding om te oordelen dat om medische redenen geen zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn bestaat. Derhalve kan deze grief niet slagen.
8. Ten aanzien van de grief van eiseres dat verweerder met het opleggen van een meldplicht had kunnen volstaan is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat gelet op de onbetwiste gronden van de inbewaringstelling een lichter middel niet geïndiceerd is. Hierbij heeft verweerder mede van belang kunnen achten dat eiseres geen paspoort heeft en dat zij heeft verklaard niet te willen meewerken aan haar uitzetting. Van een vaste woon- of verblijfplaats is voorts geen sprake omdat eiseres niet staat ingeschreven in het gba.
9. Uit het voorgaande volgt dat de toepassing van de vrijheidsontnemende maatregel niet in strijd is te achten met de Vw 2000 en evenmin bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten. Het beroep wordt derhalve voor zover dit is gericht tegen de toepassing van de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond verklaard.
10. Eiseres heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat zij ten onrechte in het Uitzetcentrum Schiphol Oost (hierna: Uitzetcentrum) verblijft. Tussen partijen is niet in geschil dat de tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in het Uitzetcentrum niet in strijd is met de Vw 2000, noch met het Reglement. Aan de orde is de vraag of de tenuitvoerlegging van de maatregel in het Uitzetcentrum voor een periode langer dan tien dagen bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is. De rechtbank overweegt dienaangaande het volgende.
11. Verweerder heeft op 30 juli 2003, in antwoord op vragen van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam (uitspraak van 11 september 2003, AWB 03/36563 VRONTN) – voor zover hier van belang – aangegeven dat verweerder er naar streeft de tenuitvoerlegging in het Uitzetcentrum zo kort mogelijk te houden om beheersmatige redenen. Deze beheersmatige redenen zijn gelegen in de noodzaak van een goede doorstroming in het Uitzetcentrum, zodat vreemdelingen die op korte termijn worden uitgezet dichtbij Schiphol kunnen verblijven. Hieromrent zijn, aldus verweerder, interne werkafspraken gemaakt,

inhoudende dat vreemdelingen na zeven tot tien dagen in het Uitzetcentrum te hebben verbleven, worden overgeplaatst naar een andere plaats geschikt voor de tenuitvoerlegging van de maatregel ex artikel 59 Vw 2000.

12. In zijn brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 26 juni 2003 (TK vergaderjaar 2002-2003, 19 637, nr. 748), inhoudende het Plan van Aanpak Uitzetcentra, heeft verweerder, onder meer, het volgende opgemerkt met betrekking tot de uitzetcentra Zestienhoven en Schiphol:

"De doelgroep van het uitzetcentrum bestaat in concreto uit:

- Groepen vreemdelingen die als gevolg van (grootschalige) acties in bewaring worden gesteld en op korte termijn uitzetbaar zijn;

- Groepen vreemdelingen [die] aan de buitengrens zijn geweigerd en in bewaring worden gesteld, om op korte termijn te worden verwijderd. Het betreft hier overigens uitzonderingssituaties, in gevallen dat de bestaande capaciteit voor de bewaring van geweigerde vreemdelingen ontoereikend is.

(...)

b. Verblijfsduur

Hoewel het uitzetcentrum een locatie wordt waar vreemdelingenbewaring in volle omvang ten uitvoer kan worden gelegd, zal, met het oog op de doelstelling van het uitzetcentrum, worden bewaakt dat de vreemdelingen slechts kortere tijd in het centrum verblijven en voortvarend uit Nederland worden verwijderd. Aldus wordt voorkomen dat het centrum verstopt raakt en niet meer beschikbaar is voor het periodiek onderbrengen van groepen illegalen."

Uit de tussen verweerder en leden van de Tweede Kamer gevoerde discussie over de uitzetcentra (zie Handelingen 2003-2004, nr. 25, Tweede Kamer, blz. 1703-1705, datum vergadering 18 november 2003) blijkt voorts dat in het Uitzetcentrum sprake is van een zeer sober regime en beperkte voorzieningen en dat dit gerechtvaardigd wordt geacht omdat vreemdelingen aldaar gedurende een beperkte tijd verblijven, alvorens zij het land verlaten.

De rechtbank verwijst ook naar de uitspraak van nevenzittingsplaats Amsterdam van 11 september 2002 (AWB 03/36563) waarin is overwogen dat verweerder heeft medegedeeld dat de in artikel 8 van het Reglement beschreven faciliteiten in beperkte mate voorhanden zijn in het Uitzetcentrum en dat de mogelijkheid om te luchten en de recreatiefaciliteiten soberder zijn dan in een grenshospitium.

13. De rechtbank stelt voorts vast dat verweerder op 30 juli 2003, in antwoord op vragen van de rechtbank in de procedure die heeft geleid tot de eerdergenoemde uitspraak van nevenzittingsplaats Amsterdam onder meer heeft verklaard dat er naar wordt gestreefd om het verblijf in het Uitzetcentrum zo kort mogelijk te houden in verband met beheersmatige redenen. Hieromtrent zijn, aldus verweerder, interne werkspraken gemaakt inhoudende dat vreemdelingen na zeven tot tien dagen in het Uitzetcentrum te hebben verbleven, worden overgeplaatst naar een andere plaats geschikt voor de tenuitvoerlegging van de maatregel. In de onderhavige procedure heeft verweerder niet gesteld dat dit uitgangspunt inmiddels achterhaald is.
14. Ter zitting is gebleken dat verweerder het standpunt huldigt dat eiseres niet na tien dagen verblijf in het Uitzetcentrum wordt overgeplaatst naar een andere plaats die geschikt is voor de tenuitvoerlegging van de maatregel. De rechtbank is van oordeel, gelet op de door verweerder zelf geformuleerde uitgangspunten omtrent de doelgroep van het Uitzetcentrum en de beoogde verblijfsduur en de in verband daarmee gerechtvaardigd geachte versoeringen van het regime, dat de tenuitvoerlegging van de maatregel in het Uitzetcentrum voor een periode langer dan tien dagen bij afwezig van de betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten, zodat het beroep gegrond is. Het standpunt van verweerder dat overplaatsing niet aan de orde is nu eiseres op korte termijn verwijderbaar volgt de rechtbank niet. Weliswaar zal vanaf 17 februari 2004 voor een grote groep vreemdelingen – waaronder eiseres – een aantal collectieve presentaties worden gehouden bij de Nigeriaanse autoriteiten, echter de exacte datum waarop eiseres in de periode vanaf 17 februari 2004 zal worden gepresenteerd is nog niet bekend. Dat eiseres, gerekend vanaf 28 januari 2004, op korte termijn verwijderd kon worden, is derhalve niet gebleken.
15. Derhalve ziet de rechtbank aanleiding om met toepassing van artikel 94, vierde lid, Vw 2000 een wijziging van de tenuitvoerlegging van de maatregel te bevelen in die zin dat verweerder zodanige maatregelen treft dat eiseres binnen drie werkdagen na de datum van verzending van deze uitspraak zal worden overgeplaatst naar een grenshospitium dan wel een soortgelijke plaats die geschikt is voor de tenuitvoerlegging van de maatregel.

naar een grenshospitium dan wel een soortgelijke plaats die geschikt is voor de tenuitvoerlegging van de maatregel.

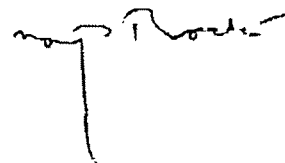
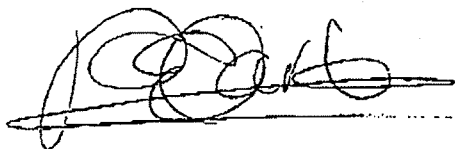
16. Nu de vrijheidsontnemende maatregel niet wordt opgeheven, komt het verzoek om toekenning van schadevergoeding, mede gelet op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 18 december 2003, nummer 200307347/1, niet voor toewijzing in aanmerking.
17. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, is er aanleiding verder te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep heeft moeten maken, welke zijn begroot op € 322,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting) als kosten van verleende rechtsbijstand. Hierbij is de wegingsfactor 0,5 toegepast.

III. Beslissing

De rechtbank:

1. verklaart het beroep gegrond voor wat betreft de wijze van tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel;
2. beveelt een wijziging van de wijze van tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in die zin dat eiseres uiterlijk op 16 februari 2004 te 24.00 uur zal worden overgeplaatst naar een grenshospitaal dan wel een soortgelijke plaats die geschikt is voor de tenuitvoerlegging van de maatregel;
3. verklaart het beroep voor het overige ongegrond;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 322,- (zegge: driehonderdentweëntwintig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier van deze rechtbank;
5. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan en in het openbaar uitgesproken op 11 februari 2004 door mr. N.O.P. Roché, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.E. Aarten als griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC Den Haag; zie ook www.raadvanstate.nl. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen een week na verzending van deze uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Verzonden op 11 FEB 2004

Conc: TA
Bp:-
D:C